

Η ΠΛΗΜΜΥΡΑ (Πίναξ του Ζ. Ε. Μιλιά)

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΟΣΚΑΡ ΟΥΑΓ'ΑΝΤ

ΤΟ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ

Στο πιο ψηλό μέρος της πολιτείας, έναντι σε μία μεγάλη στήλη, ήταν στημένο ένα άγαλμα, το άγαλμα του Εύτυχισμένου Βασιλοπούλου, καθώς το λέγαν.

Ήταν σκεπασμένο διάκριτα με χρυσόφιλια, στη θέση των ματιών του είχε δύο λάμπες ζαφίρινα κι ένα κόκκινο ρομφίον έβλαστε στη λαβή του σπαθιού του.

Όλοι όσοι περνούσαν από μπροστά του, στέκονταν και το θαυμάζαν.

— Είνε όμοιος σαν άνωθενόχτης! είπε ένας δημοτικός σύμβουλος, που έκανε και τον τεχνολογίτη.

— Δεν χρυσιάζει όμως σε τίποτε, πρόσθεσε άμισος, από φόβο μήπως νομίσουν πως δεν ήταν άνθρωπος πραγματικός.

— Γιατί δεν μοιάζει με το Εύτυχισμένο Βασιλοπούλο; Έλεγε μία μάνα στο παιδί της που της ζητούσε με κλάματα το φεγγάρι. Το Εύτυχισμένο Βασιλοπούλο ούτε κλάιει, ούτε ζητάει ποτέ του τίποτε...

— Η μάη καλά που βρίζεται στον κόσμο κι ένας εύτυχισμένος! μονολογούσε κάποιος άποροητευμένος, καθώς κινιόταν το όραμα εκείνο άγαλμα.

— Σάν άγγελος μοιάζει! είχαν τα μάτια του άποροητευμένου που περνούσαν από εκεί.

— Πού τους ξέρετε τους άγγέλους, τότε τους είδατε; παρατήρησε μ' επίκληση ο καθηγητής των μαθηματικών.

Ένα βράδι πετούσε πάνω από την πολιτεία ένα χελιδόνι.

Τ' άλλα χελιδόνια είχαν φύγει από καιρό για την Αίγυπτο, αυτό όμως έμεινε εκεί γιατί είχε άγαρψι ένα καϊμάκι.

Το είχε άναταχώσει την άνοιξη και του είπε: — Μπορώ να σ' άγαμήσω;...

Το καϊμάκι έκανε μία βαθιά έκπνοση κι έτσι το χελιδόνι πετούσε τριγύρω του όσο το καλοκαιρί.

— Τι όστειο ν' άγαμήσι ένα καϊμάκι, ένα άταχον τόσο πολλά! Έλεγαν τ' άλλα χελιδόνια.

Κι ύστερα, σαν ήρθε το φθινόπωρο, γύριανε μακριά. Τότε το χελιδόνι έβρισε μόνο του κι άρχισε να βαρύνεται το καϊμάκι που έμεινε πάντα άμωλο κι έκανε όλοένα έκπνοσεις.

— Θέλει νάβηθε μαζί μου; του είπε στο τέλος το χελιδόνι.

— Με κοροιδεύεις; πρόσθεσε το χελιδόνι.

— Έ, λοιπόν έγω φεύγω για τις Περσίδες. Έχε γαϊ...

Και πέταξε.

Όλη την ημέρα πετούσε και κατά τη νύχτα έβρισε στην πολιτεία.

— Πού θά κατέβει τώρα; άνοσηθήκα.

Είδε τότε το άγαλμα κι είπε:

— Έκεί θά κατέβει. Είνε μία τυπαθεσία πολύ όμοια κι' εσύθη...

Κατέβηκε λοιπόν άνάμεσα στα πόδια του άγαλματος και κάθησε.

— Τι όραμα! Έργο κρεββατοκόσμου δόλορον, είπε το χελιδόνι κι' έπαμώθησε να κοιμηθή.

Άλλο μία γούστη σταλασματού έπεσε εκείνη τη στιγμή στο κεφάλι του.

— Ημερίσθη! είπε το χελιδόνι. Κι' όμως δεν βρέχει...

Σε λίγο έπεσε και δεύτερη σταλασματού.

— Έδωθ' δεν είναι καλά προφωρισμένο κι' ού βορρή! είπε το χελιδόνι κι' έπαμώθησε να πετάξη, όταν έπεσε και τρίτη σταλασματού.

Τότε σήκωσε τα μάτια και είδε... Άλλά τι ήταν εκείνο που είδε;

Το Εύτυχισμένο Βασιλοπούλο είχε τα μάτια του βορκομένα από τα δάκρυα, τα οποία κιν...

‘Ο ‘Οσκάρ Ουάιλντ (Σκίτσος Άγγλικής έφημερίδος)

λοδσαν στό χρυσωμένα μάγουλά του.
Τό πρόσωπό του φαινόταν τόσο όμορφό στό φώς του φεγγαριού, πού τό χελιδόνι τόν έσφιγγόσε.

—Ποιά είσαι ; τόν ρώτησε.
—Είμαι τό Εύτυχισμένο Βασιλόπουλό !
—Γιατί λοιπόν κλαίς ;
—"Όταν γόρσα κι είχα καρδιά άνθρωπίνη, απάντησε τό άγαλμα, δέν ήξερα τί είσε ή λύπη και τό δάκρυα, και στό παλάτι όπου κατοικούσα, μ' όνομάω όλοι τό Εύτυχισμένο Βασιλόπουλό. "Εξορα μέσ' στην εύτυχία και πέθανα μέσα σ' αυτή. Κι' όταν πέθανα, μ' έστησαν έδω, τόσο ψηλά, πού μπορώ νά βλέπω όλη την άσκημα και τή δυστυχία τής πολιτείας κι' ή καρδιά μου σπαράζει, άν κι' είνε κοιμημένη από μοιάδι...

—Τί, δέν είνε από χρυσάφι ή καρδιά σου ; είνε τό χελιδόνι, άλλα πούλό σούρα, γιατί ήταν διακριτικό και δέν ήθελε νά άνοιχτεί.

—Πολύ μακριά από δω, ξεκολλήθηκε τό άγαλμα, σ' ένα μαζού όμοιο είν' ένα φτωχόστατο. "Απ' τ' άνοιχτό παράθυρό του βλέπετο σι-

χνά μιάν αδύνατη γυναίκα πού κάθεται και κεντά λουλούδια σ' ένα μεταξωτό φάραμα, παραγγελλμένο από κάποιον άρχοντοπούλα. Στην κοίτηα, σέ μιάν άνοιη, είν' ένα βρέφος άφροστο. "Έχει πικρό, γυμνάει ποτακάλλι κι' ή μορφή του δέν έχει νά τού δόση... Χελιδόνι μου, χελιδονάκι μου, θέλεις νά πάωξ και νά τής πιάς τό ρομαντί που έχω στη λαβή του σταθού μου ; Τά πόδια μου είνε κολλημένα πάνω στην πέτρα και δέν μπορώ νά κοινηθώ και νά πάω νόμος μου.

—Με περμένουν οι σύντροφοί μου στην Αίγυπτο και βιάζονται νά φύγω, είνε τό χελιδόνι.

—Χελιδόνι μου, χελιδονάκι μου, μείνε κοντά μου για μιά νύχτα για νά κάμω τό δελμά μου. Τό μοιρό κάμεται από τί δικα κι' ή μύνα του είνε απέλπισμένη.
Τό χελιδόνι, σάν είνε τό Εύτυχισμένο Βασιλόπουλό τόσο λυπημένο, τό σηκώσεσ κι' άπομάσσεσ νά μείνη μαζί του για μιά νύχτα.

Ξεκόλλησε λοιπόν από τή λαβή του σταθού του τό ρομαντί, τό πήρε μέ τό βρέφος του και πέταξε. Σάν έπίπασε στό φτωχόστατο, μήτρε μέσα απ' τό παράθυρο κι' άφίσε τό ρομαντί πάνω στό τραπέζι.

"Όστερα γύρσε κοντά στό βασιλόπουλό και τούτε όσα είχε κάψει.

—Τί καλά !.. πρόσθεσε αυτόπτε τό κολοχαρδο ποιά. Μ' όλο τό κούνο πού κάμει, κοιμάθε τόσο ξεστό τον έαυτό μου !..
Κι' άποκοιμήθηκε.

Τό πρωί, σηκώθηκε και πέταξε στό ποτάμι για νά λουστή.

—Θά φύγω για την Αίγυπτο..., είνε στό βασιλόπουλό, μιά θα περάσω προηγομένος νά σ' άποχατήρησο.

Κι' όταν ανάταξε ή σελήνη, τό χελιδόνι γύρσε πάλι κοντά στό Εύτυχισμένο Βασιλόπουλό.

—Φεύγω, τού είνε. "Έχεις νά μου δώσης καιμιά παραγγελία για την Αίγυπτο ;

—Χελιδόνι μου, χελιδονάκι μου, μείνε άκόμα μιά νύχτα μαζί μου..., παρακάλεσε τό βασιλόπουλό, μέ γλυκειά φωνή.
Και τό χελιδόνι έμεινε.

—Χελιδόνι μου, χελιδονάκι μου, είνε σέ λίγο τό άγαλμα, εκεί κάτω, στην άνοιη τής πολιτείας, μέσα σέ μιά τρώγλη, βλέπω ένα νέο πού όλο γράφει. Είνε ποιητής και τρέμει από τό κούνο, κενάει. Δέν μού άπομένα τίποτε άλλο πού, παρά τό λαφείριο των ματιών μου. Πάρε τό ένα απ' αυτά και πλάνεαν νά τού τό δώσης.

Τό χελιδόνι δέχτηκε νά τού κάμω κι' αυτή την παραγγελία. Ξεκόλλησε τό ένα ματι του βασιλόπουλου, πέταξε γοργό σάν οαίτα και πήγε και τό άφίσε στό τραπέζι του φτωχού ποιητή.

Τό πρωί, τό χελιδόνι πέταξε ίσαως τό λιμάνι. Κι' όταν νύχτισε κι' άνάταξε ή σελήνη, γύρσε κοντά στό βασιλόπουλό.

—"Ηρθα, τού είνε, νά σ' άποχατήρησο...

—Χελιδόνι μου, χελιδονάκι μου, μείνε μαζί μου κι' αυτή τή νύχτα ! παρακάλεσε τό βασιλόπουλό.

—Χειμώνισσε... Οι σύντροφοί μου βρίζονται τώρα στό ναό του Βααλδέκ και χιζούν τής φρολής των. Πρέπει νά σ' άφήσω πού, άποχοιμήθηκε τό χελιδόνι.

—"Εκεί κάτω, στην πλατεία, είνε τό Εύτυχισμένο Βασιλόπουλό, είν' ένα κορτσόνα ξυπόλητο πού πουλάει σούρα. Τής έχουν πέσει όμοσ μέσα σ' αούλα και τής έγιναν άρχοντα πού. Τό βράδι πού θα γυρίση στό σπίτι, ό πατέρας τής θα τή μολώηη και θα τή δειρή. Πάρε τό άλλο μου τό ματι και πλάνεαν νά τής τό δώσης...

—Μά τότε θα μείνης όλότελα στραβός ; είνε τό χελιδόνι.

—Χελιδόνι μου, χελιδονάκι μου, κάμω αυτό πού σου λέω εγώ και μη σέ νοιάζει για μένα.

Και τό χελιδόνι έκανε όπως τού είνε.
—Τί όμορφο γιαλί ! φώναξε μέ χαρά τό κορτσόνα, παίρνοντας σ'ά χέρια του τό λαφείρι πού τής έφίσε τό χελιδόνι, και τρέποντας νά τό δείξη τού πατέρα τής.

Τό χελιδόνι γύρσε ύστερα κοντά στό βασιλόπουλό.

—Τώρα πού έμεινες όλότελα στραβός, τού είνε, θα καθήσω κι' εγώ κοντά σου.

Κι' άποκοιμήθηκε σ'ά πόδια του.

"Όλη την άκόλουθη μέρα, τό χελιδόνι έμεινε καθισμένο σ'όν άνω του άνάματος και τού διηγόταν δια όσα είχε δει σ'ά μαζούνο του ταξείδια.

Τού είνε για τίς Πρωμίδες και για τί Σίγγα της Αίγυπτου κι' ένα πλήθος άλλα τέσσα.

—Ανά δια πού μου λές, χελιδονάκι μου, είνε παράξενα, άλλα πού πούλο παρξένες είν' ή δυστυχίες τών ανθρώπων, είνε τό άγαλμα. Δέν ιταχέη σ'όν κόσμο τίποτε μεγαλειότερο από τή δυστυχία ! Πέταξε έπάνω από την πολιτεία και πές μου τί βλέπεις από κάτω σου !..

Τό χελιδόνι πέταξε κι' είδε τούς πλούσιους νά διασκεδάδουν σ'ά μέγαρά τους και τούς φτωχούς νά κάθονται σ'ίς καλίδες τους...

Είδε άκόμα παιδιά πεινασμένα, μέ πρόσωπα γλυμιά κι' έπειτα πήρε και διηγήθηκε στό βασιλόπουλό όσα όσα είχε δει.

—Είμαι σκεπασμένος από χρισσόφιλια, είνε τό Εύτυχισμένο Βασιλόπουλό. Πάρτα και μοιρασέ τα σούς φτωχούς, γιατί οι άνθρωποι νομίζουν πός τό χρυσάφι φέρει εύτυχία.

Τό χελιδόνι ξεκόλλησε ένα—ένα τα χρυσόφιλια από πάνω απ' τό άγαλμα και τό βασιλόπουλό έμεινε έτσι σ'ιτρά ξεθωριασμένο.

Χειμώνισσε στό μεταξί...
"Ηρθαν τά γίονα, πέσανε κι' οι πάγοι. Οι διαβάτες τώρα φορούσαν γούνες.

Τό χελιδόνι τό καινένο, πάγωνε, άλλα δέν έννοουσε ν' άποχωρήσει τό βασιλόπουλό. Τελευταία όμως αισθάνθηκε τή δύναμι του νά τό άφίρη.

Με δυσκολία μπόρεσε νά πετάξη σ'όν άνω του άγάλιματος και φηδύσε :

—"Έχε γιαί, Εύτυχισμένο Βασιλόπουλό !

—Φεύγεις για την Αίγυπτο ; είνε τό άγαλμα. "Αρχεπόν καρδ έμεινες μαζί μου. Φίλησέ με τώρα, γιατί σ' αγαπώ !..

—Δέν φεύγω για την Αίγυπτο, άποχοιμήθηκε τό χελιδόνι. Φεύγω για την κατοικία τού θανάτου. "Ο θάνατος κι' ό ύπνος είν' αδέρφια...

Κι' από φίλησε τό βασιλόπουλό, έπισε σ'ά πόδια του κεκό. "Ένα τούπο άκούστηκε τότε μέσα στό άγαλμα, σάν νύχε κοιμημαστέη καπτι. "Η μοιλιβένια καρδιά τού βασιλόπουλου είχε ραγίσει !

Έκείνο τό βράδι έκανε, αλήθεια, τρομερή παγωνιά...

Τό άλλο πρωί έτυχε νά περάσουν από κεί ό δήμαρχος μαζί μέ τούς δημοτικούς συμβούλους.

—Θεέ μου ! είνε ό δήμαρχος. Σέ τί καλά κατάντησε τό Εύτυχισμένο Βασιλόπουλό !..

—Δέν άξίσε πού ούτ' έφαν παρά ! έπεδοξιάσων οι δημοτικοί σύμ-

ΕΡΩΤΙΚΑ ΔΙΣΤΙΧΑ

"Η στόχεια και ό έρωτας,
(τά δύο κακά και μαύρα
μ' από τά δύο χειρότερη
του έρωτος ή καρδιά.

"Αγάπες φλόγες δέν γεννά
(μορφιά μέ δίχως χαρί,
"Αγκίστρι χωρίς δολωμα
(ποτέ δέν πιάνει φάρι,
Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

E. M.

Από ένα χαμόγελο ξεσπάται όλη της ή ειρηνική και ή άνατα-
γώνιστη γοητεία της. Όταν το πρόσωπό της είνε σιωθρακό, είνε
σαν σκηνη θεάτρου που δέν έχει ακόμα άνοιξει, σαν ένα ήμίφως σχε-
δόν καταβλητικό. Όταν γέλωση, ένα φως άπολαυστικό λαμμοκαπνί,
ή φασιογνομία της παίρνει με έμφραση άσυναίσθητη. Από τις πλέ-
ον ταπεινές θωασιτίδες του Γκόλντ και του Τέννις, μανιώδης πηρι-
τζίστρια. Ένδιαφέρον τύπος φασιογνομιάς και έκτάκτως ειρηνής, την
χαρακτηρίζει ευστροφία πνεύματος. Το ντύσιμό της όλιγον περισσό-
τερον από όσα χρειάζεται ιδιόρρυθμον, αλλά πάντως καλά συντονι-
σμένο με τον άσυνήθιστο τύπο της.

H MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

- Δεξιόσσει, γένηατα, χοροί, μπριτζ έπιτενοήθησαν και πάλι με με-
γάλη φούργια.
- Η Ήσπαιική Έβδομάς συνετέλεσεν εις την άψήρην της ζωμι-
κής κινήσεως.
- Την παρελθούσαν Κυριακήν χορευτική έσπερις εις το μέγαρον
Ζαπτείου παρά τή Προσβήτη Ήταλίας και τή κ. Μπαστιανίν.
- Το θέαμα έκτάκτως όμοιον. Αι δικαιοσημίνα με
δαμόνο γούστο αίσουσα της Έκδύσεως, ήρλοξήθησαν
το Διπλωματικόν Σόμα, το Ύπουργικόν Συμβούλιον, πα-
ροικιασμένους ξένους, τά πλέον έκλεκτά μέλη της Ήτα-
λικής παροικίας και τών γροιστότερον Αθηναϊκών πόσεων.
- Αι όμοια Αθηναία μέσα στο κάλλιστον πλά-
σιον εφάνταζαν σαν μαγευτικές κοινές, ντυμένες με ά-
ξιοθαύμαστο Παριζιανισμό.
- Κορμοστασιές άγαλματώδεις τουαλιέτες άσπαρες,
ρόζ, μπλέ, κάρ, χρυσές, άσημένες.
- Από τά όμοιώτερα σύνολα ήσαν τά μονόχρωμα
φορέματα, ίδιος άσπρος, μαύρος, ός και θαλασσιά, με
βέστες βελούδινες σέ αντίθετα χρώματα, και άλλα βέ-
στες από έμπρομέ μοναστελίνες που προσέδιδαν πλέον έυ-
ρινό ύφος.
- Αλλόθεν Παριζιάνισσιν εις είξαν ή κ. Μεν. Με-
ταξά με παγέτα άσπρη και βέστα από βελούδο κόκκινο,
ή κ. Αμάτ (σύζυγος του Έπιτρομαμένου της Ήσπανίας)
με ζωφρέτ κόκκινο της φωτιάς και μαντίο βελούδου κόκ-
κινο με ζυατελίον.
- Η δις Λόρα Στρίζον με άσπρο ζυατέ-σατέν, έ-
φάνταζε σαν τί βασιλοπούλα του παριανού.
- Ήδιότη, άσυνήθιστη, χαριτωμένη ή κ. Στ. Πι-
ροκατόζολον με δαντέλλα σέ χρώματα κόκκινα, μπλέ και
άσπρο.
- Επίσης παρενέφθησαν αι Προσβήτρια Γαλλίας κ.
Κλειάν Σιμόν, Αγγλίας κ. Ράμφρεν, Ογγαρίας κ. Μολ-
δοβάνη, Έλβετίας κ. Ζενή, Ήταλίας κ. Μπαστιανίν, ή κ.
Αντ. Μπενάκη, κ. Υψηλάντη, Μαρκισσα Γριόνφι, κ.
Έλενα Βεντέζιον, κ. Ντε Σάντο, κ. Κ. Τσαυλόρη, κ.
Μιχαλοκοπούλου, κ. Απ. Αλεξάνδρη, κ. Β. Μπένση, κ.
Ματσίνι, κ. Έλ. Χαρολίον, κ. Καρλίον, κ. Κάιν, κ. Δ.
Στριώτη, κ. Μιταράκη, κ. Ν. Μακαζά, κ. Σοφούλη, κ.
Μπυαλιόν, κ. Δ. Λοβέρδον, κ. Στ. Λοβέρδον, κ. Χάρ-
δειν, κ. Φαργιά, κ. Έλ. Μπουμπουλή, κ. Λαυρία Σερπίρη, κ. Γ.
Μακαζά, κ. Αβθ Ρομάνον, και αι δεσποινίδες Λοβέρδον, Ν. Μακαζά.
Φαρμάκη, Μπυαλιόν, Μιταράκη.
- Έλκυστική εμφορφή και σιλουέτα πολύ εις ή δις Βόλιν, με
έκτάκτως κάλλιστομα τουαλιέτα. H MONTAIN

H ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Η εικόνα του σημερινού εξωφύλλου μας είνε έργον του μεγάλου
Έλληνος ζωγράφου κ. Ιακωβίδη και φέρει τον τίτλο «Η Πρώτη
Δοκιμή».

όουλο. Και σαν να μη φτάνη αυτό, δέστε στα πόδια του ένα κοιλί
πόδιο. "Α, δέν πρέπει να φορούν εδώ ποδιά..."

Κατέβασαν λοιπόν το άγαλμα άπ' τη θέσι του και το μέταλλο του
τό λούσανε.

Μονάχη ή καρδιά του δέν έλωσσε. Την ήρταν τότε και την έφρι-
ξαν σ' ένα σωρό σκουπίδιον, εκεί όπου έτιζε νάνα και το ποδιό
ζελαδόν.

Πήγαινε στην πολιτεία, διάταξε την ίδια μέρα ο Θεός έναν
άγγελό του, και φέρε μον τά δυο πολιτωμάτερα πράγματά της.

Κι' ο άγγελος πήγε και τού έφερε τή μου-
δύνα καρδιά του βασιλάσκου και το νεκρό γε-
λάδον.

Η έλγολή σου ήταν πολύ καλά! Απάντησε
ο Θεός. Τώρα το μικρό κοιλί θάνα μέσα στους
κίτους του Παραδείσου και θά ψάλλη αιώνα
στο Έυτυχημένο Βασιλάσκου!...

ΟΣΚΑΡ ΟΥΑ-ΙΑΝΤ

ΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟ ΠΟΥ ΑΝΑΣΤΑΤΟΞΕ ΤΗΝ ΚΟΣΜΙΚΗ ΕΥΡΩΠΗ
ΤΟ ΣΑΡΩΜΑ ΤΩΝ ΠΑΛΗΩΝ ΚΑΛΩΝ ΤΡΟΠΩΝ
ΤΟΥ ΠΙΩΔ ΡΕΜΠΟΥ

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΚΑΛΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ
Ο τρόπος της συμπεριφοράς μεταξύ σιζύγων δέν έχει νόμον...
Είνε μια έντελός χωριστή ύπόθεση, ύπόθεση καλύτε διαθέσεως και
τροφερότητας.
Όστόσο, θά μιλήσουμε σήμερα και για το ζήτημα αυτό.
Μιά άπ' τις μεγαλύτερες άφοριές που κάνουν ένα σιζύγο ή μία
σέζυγο να χάση τή γαλήνη του και την αγάτη του προς το σπιτι του,
είνε ή ζήλεια.
Αυτή είνε ο μεγαλύτερος έχθρός της ευτυχισμένης άκογενειακής
ζωής. Η ζήλεια έφραζε να τιμωρείται ως έγκλημα, γιατί αυτή προ-
καλεί τά μεγαλύτερα έγκλήματα.
Είνε ένα λάθος που κάνει δυστυχισμένον και αυτόν που το έχει
και τους άλλους. Όσα τις χρησιμοποιούν ως τροφή. Μοιάζει με τους
λισοσπασμένους σιζύγους που διαγράφουν τά ζύδια, τις πέτρες, τά μέ-
ταλλα.
Τίποτε δέν μπορεί να τή θεραπειώση. Ούτε ή λογική, ούτε ή τρο-
φερότης, ούτε ή πραγματικότητα. "Απ' όλα τά λάθη, αυτή είνε το πιο
στέρο, το πιο τυφλό, το πιο σκληρό, το πιο άσχημο,
το πιο έγκληματικό και είνε περιεργο πως δέν την συμ-
περιέλαβαν στα έφτά θανάσια άμαρτήματα.
Η σιζύγη λοιπόν της ζήλοτητας γίνονται τις πιο
πολλές φορές οι πρόλογοι της μελλοντικής άπιστίας.
Πότες φορές μία γυναίκα, καταδικασμένη από τις
άσχημμένες κα' άνόητες ύποψεις του σιζύγου της, δέν
έχει μόνη της:
— "Α! είσαι ζήλοτης και μου κάνεις σιζύγες, χωρίς
να ύπόσχη καμιά άφορη". Έ, λοιπόν! φίλε μου, άφου
το θέλεις έτσι, πολύ γρήγορα θά σε κάνω να ζήλεις
δικαιολογημένα.

ΟΙ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΟΙ ΜΑΣ

Ο συνεργάτης μας κ. Σοφ. Αντωνιάδης, του οποίου άνοίξε πρό ήμερών ή έκδυσή στο "Έλιον Πάλας". (Αύτοσκαρίσμα)

"Αια ένας σιζύγος θέλει να βεβαιωθεί για την πίστη
της γυναίκας του, φανερώνει Έλληνα πολιτισμό και ά-
γένεια ή διαρκής εν μέρους του παραλοιδήσις της, ο
περισσός της μέσα στο σπιτι, ή ή άπουάκρησις του
μαζύ της σέ μια μαζωρή έταρξια.
Αυτά τά μέτρα είνε όχι μόνο άναρχοκρατικά και βλά-
βαινα, αλλά τά δέν έχουν κανένα σκοπό.
"Αια ή σέζυγος είνε πιστή, δέν ύπόσχη κανείς λό-
γος να λαβάνοντα. "Αια πάλι είνε άπιστη, είνε συγ-
χρόνος άνιάζο να φρονιζή κανείς γ' αυτή.
Η άδικαιολόγητη ζήλοτητα είνε προσβλητική άπέ-
ναντι ενός προσφιούς πλάσιματος. Η ζήλοτητα πάλι,
ή βέβαιη και δικαιολογημένη, φανερώνει την ηλιθιότητα
του σιζύγου, ο οποίος έξολοιδωθεί σ' άγαπά ένα πλάσιμα
άνάξιο...

Μιά σέζυγος που προδίδεται, αντιλαμβάνεται γρή-
γορα την προδοσία.
Ο σιζύγος της, όταν την προδίδει, είνε πιο τρυφε-
ρός, πιο φίλοςμας μαζύ της και έχει συχνά κεί, χωρίς
λόγο, Μά τό φιλιάματά του και τά χάδια του είνε δια-
καταλαβαίνε ότι μια άλλη η έχει μπει στη μέση...
Κι' ο πόλιος άρχίζει...
Έδώ ο τρόπος της συμπεριφοράς της σιζύγου χρειάζεται μεγάλη
στρατηγική.
Το πρώτο λάθος που διαπράττει σ' αυτές τις περιπτώσεις ή γυ-
ναίκες είνε εκείνο που λένε σοκνήζω.
— "Ερχεσαι από μια άλλη..." φωνάζουν στο σιζύγο. Να ξανα-
γυρής σ' αυτή!...
Προσέχετε, κυρίες μου!... Γιατί ένδεδχεται ήμια ο σιζύγός σας
είνε πολύ έρωτευμένος με την άλλη, να πάρη το καπέλο του και να
ξαναγυρής πράγματι σ' αυτή...
Άλλος καλύτες τρόπος έκδικήσεως στις περιπτώσεις αυτές, είνε
ή «βουβαμάρα».
Έπ' ήμέρες και βδομάδες ολόκληρες ή κυρία μένει άμίλητη και
δέν λέει ούτε λέξι στο σιζύγό της.
Και στην περίπτωση αυτή το αποτέλεσμα είνε το ίδιο.
Γιά να νικήση λοιπόν την αντίζήλο της, πρέπει ή σέζυγος να
προσποιηται, ότι δέν αντιλαμβάνεται τίποτε άπέναντι του σιζύγου
της.
Πρέπει να είνε κοκέρτα μπρός στους φίλους
του σιζύγου της και συγχρόνος πρέπει να έχει μ'
αυτόν όσο το δυνατόν πιο ενάσφαιες σχέσεις.
Πρέπει τέλος τις «σοκνήζω», που αναφέρουμε πα-
ραπάνω, να τις άντικαταστήση με σιζύγες άγάτης
και έρωτος... "Αλλά γι' αυτά θά μιλήσουμε στο
προσέχες.

ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΟΣ
ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
«Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΠΕΙΡΑΤΩΝ»
Περιπέτειες, σφαγές, ναυμαχίες,
φρικαλεότητες